

„ehē tūhsad.” — Killa liggidalle joudes, sai temma meel jo heaks, kui ta nāgi, et temma nemimisse järrele aia auküd ollid siini pandud. Agga meel suremad rõmo tundis temma südda, kui ta kõrtsi juure tulli, ja leidis, et ep olnud ni suurt hulka rahvast kous fui minnewal pühhapäwal, ja et need kes ennast ollid pegaunud, maiksed olli, ja ennamiste keik selge peaga. Ta hakkas jo enneise meles immeks pannema, et temma mäenitlus ni ussinaste ni suurt kasivo olli saatnud: suiki ei o'mud ta õige julge te peä'e, kas se temma mäenitlusje õ ükspsainis roivs vlla: waid ta tahtis e site õigest otsast selle imme asja lättesada. Sepärast olli temma eßsiminne tö, kui ta sedda rahvast sai terretand, et neid kitis seülle, et ta ned nenda taassotselt ja wiisi pärast ja üöheli resi el üöhessus leidis. — „Manno melest, oh, (üles ta) otsego olleksin ma saia-
„maal,

„maal, ja otsego leiaksin ma hopsis teist „fuggu rähvast jün, kui need mis ma minneva! pühhapäwal leidsin. Nüüd min „ma woin teile tööste tunnistada, et ma „kõõmsa süddamega teie seltsis woin olla, nenda kui ma wimati arra süddamega teie „seltsis olin.”

Üks noor Mees. Kuid a sul süs ni arg südda on? eggas sa eunam poiski ei olle, ja eggas meie methaliised ei olnud!

Josep. (vat's tükki aega terravaste selle nore mehheli silmi, pärast üt' es ta) Poioke! Kas sa olled oinma ellu aial Parro näinud?

Noor Mees. Ge on üfs immielinne Eüssimine! mis süs olleks, kui ma karro ep olleks näinud?

Josep. Arra sa vannu pahhaes minno Eüssimist, ja ärra ehmata ka mitte seülle: waid kostat mille sepeale julgeste fui mees sel mehheli südda sees on, nenda kui sa ens

nast